

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **T. N.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2018, č. j. 4 A 101/2017 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Ustanovenému advokátovi
Mgr. Jindřichu Lechovskému, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2017, č. j.: KRPA-264274-30/ČJ-2017-000022 (dále jen „rozhodnutí žalované“). Žalovaná svým rozhodnutím prodloužila dobu trvání zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle Nařízení Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států EU (dále jen „nařízení Dublin III nebo „dublinké nařízení““), o 25 dnů od uplynutí doby trvání zajištění, stanovené již dříve rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. KRPA-264274-15/ČJ-2017-000022 (dále jen „rozhodnutí o prvotním zajištění“).

[2] Stěžovatel byl dne 20. 7. 2017 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, při policejní akci „VOJTA“ na adrese Praha 1, Staré Město, Václavské nám. Hlídce Policie ČR nejprve sdělil, že si cestovní pas zapomněl doma. Při následné lustraci bylo zjištěno, že byl zajištěn již dne 11. 1. 2017, jelikož pobýval na území České republiky bez platného víza, a následně byl předán dne 15. 3. 2017 do Německa. V rámci následného podání vysvětlení stěžovatel mj. uvedl, že se narodil dne X v Alžírsku a jmenuje se T. N. Do České republiky přicestoval z Drážďan autobusem s kopií cestovního pasu, jeho originál zůstal v Německu. O nový pas si zažádal na alžírské ambasádě. V České republice má přítelkyni, se kterou bydlí v Praze, nájemní smlouva je vedena na přítelkyni, on je pouze spolubydlící. Své bydliště však na cizinecké policii nenahlásil. O mezinárodní ochranu požádal v roce 2009 v Německu, svou žádost ale v březnu 2017 vzal zpět. Stěžovatel uvedl, že si je vědom svého protiprávního jednání i možných důsledků. Peníze na živobytí mu posílá sestra z Francie a příležitostně vykonává brigádu jako klavírista. Je svobodný, bezdětný, rodinu v České republice nemá. Má zde přítelkyni a vyhoštění by proto bylo zásahem do jejich společného života.

[3] Městský soud v napadeném rozsudku předně konstatoval, že stěžovatel byl dle vyjádření žalované předán na základě nařízení Dublin III do Německa již dne 11. 9. 2017. Městský soud se nedomnívá, že se měla žalovaná podrobně zabývat zvážením možnosti předání stěžovatele podle Dublinského nařízení, případně zvažovat jiné možnosti stěžovatelova navrácení do země jeho původu. Žalovaná se v řízení o zajištění cizince zabývala posouzením realizovatelnosti stěžovatelova předání již v rozhodnutí ze dne 21. 7. 2017, přičemž vycházela ze sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, které zajišťovalo náležitosti týkající se stěžovatelova předání. Stěžovatel se žalobou domáhal zrušení již tohoto prvního rozhodnutí, kterým byl zajištěn, s ohledem na ukončení zajištění však vzal opatrovník předmětnou žalobu zpět. Proto se městský soud domnívá, že není na místě zpochybňovat podmínky zajištění stěžovatele, které byly předmětem zkoumání žalované již při vydání prvotního rozhodnutí o zajištění, neboť se situace stěžovatele, pokud jde o důvody zajištění stanovené v prvotním rozhodnutí žalované, nezměnila. Doba zajištění stěžovatele byla prodloužena s ohledem na souhlasné stanovisko Německa k přijetí stěžovatele ze dne 1. 8. 2017. Zajištění pak bylo přiměřeně prodlouženo o 25 dnů za účelem vyřízení předávacích dokladů a stěžovatel pak byl dne 11. 9. 2017 předán německým úřadům. Městský soud dospěl k závěru, že žaloba není v tomto případě důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

[4] Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s implicitně vyjádřeným názorem městského soudu, podle něhož žalované nepřísluší zkoumat účel zajištění a v případě, že je o předání rozhodováno příslušným správním orgánem, není její povinností hodnotit, zda je účel zajištění v souladu s deklarovanými hodnotami a zásadami dublinského nařízení. Žalovaná měla dle něj prostor pro to, aby se odchýlila od bezduchého zajišťování za účelem zjevně bezúčelného předání do Německa. Obdobná situace, kdy byl stěžovatel zajištěn a předán do Německa, nastala již na začátku roku 2017. Německo však jeho soustavný nelegální pobyt na území Evropské unie účinně neřešilo a on se ihned vrátil do České republiky, čímž byl zmařen předchozí finančně i administrativně nákladný proces stěžovatelova zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu

pokračování

cizinců. Samotná realizace předání stěžovatele tedy nevede k ochraně veřejného pořádku a k zamezení ilegálního pobytu stěžovatele na našem území, ale k tomu, že se stěžovatel může po krátké době z Německa vrátit a na našem území opět nelegálně pobývat.

[5] Podle stěžovatele je povinností žalované i ostatních správních orgánů postupovat účelně a efektivně a z možností, kterými disponuje, vždy vybírat racionální řešení vedoucí k dosažení cíle spojeného s konkrétními právními instituty. K tomu stěžovatel uvádí článek 24 odst. 4 nařízení Dublin III, podle kterého *osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta konečným rozhodnutím v jednom členském státě, se nachází bez povolení k pobytu na území jiného členského státu, může posledně jmenovaný členský stát buď požádat druhý členský stát o přijetí dotčené osoby zpět, nebo provést řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES*. Aplikace tohoto článku dublinského nařízení je dle stěžovatele věcí správního uvážení žalované. Vzhledem k tomu, že jak žalovaná, tak Ministerstvo vnitra byly informovány o existenci konečného rozhodnutí Německa o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, bylo jejich povinností alespoň zvážit, zda nebude na místě provést řízení o navrácení stěžovatele. Ministerstvo vnitra ani žalovaná však tuto možnost vůbec nezvažily a automaticky aplikovaly dublinské nařízení. Vzhledem k tomu, že v rozhodnutí nebylo toto řešení v rámci procesu správního uvážení zdůvodněno, je podle stěžovatele rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné.

[6] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2018, č. j. 4 A 101/2017 - 33 a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek § 102 a § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že žalovaná nezdůvodnila, resp. nevypořádala se s tím, proč ze dvou možností nabízených článkem 24 odst. 4 nařízení Dublin III zvolila žádost o návrat stěžovatele do Německa namísto toho, aby sama provedla řízení o navrácení v souladu se směrnicí 2008/115/ES. Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitkou důvodnou. Předmětem soudního přezkumu je nyní rozhodnutí o prodloužení zajištění za účelem předání stěžovatele. Jak správně konstatoval městský soud, o předání rozhoduje Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, a to samostatným rozhodnutím [srov. § 8 písm. b) a c) zákona č. 325/1999 sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů]. Stěžovatel tak měl možnost se proti tomuto rozhodnutí samostatně bránit a uplatnit uvedené námitky, avšak žalobou mířenou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra. O zajištění za účelem předání rozhoduje jiným rozhodnutím Policie ČR (k odlišení

pravomocí těchto správních orgánů srov. bod 25 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, v němž rozšířený senát konstatoval, že Policie ČR má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nebylo pochybením žalované, když se v řízení o zajištění za účelem předání nezabývala otázkou, zda Ministerstvo vnitra vzalo v potaz obě možnosti obsažené v čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III a jak zvolenou možnost v rámci svého správního uvážení odůvodnilo.

[11] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že Německo zmařilo předchozí finančně i administrativně nákladný proces stěžovatelova zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Institut zajištění pak v případě česko-německé kooperace nevede ke koordinovanému řešení pobytové situace stěžovatele tak, jak zamýšlí nařízení Dublin III. Na tomto místě je nezbytné připomenout, že předchozí zajištění a předání do příslušného členského státu nevedlo k dosažení účelu dublinského systému mimo jiné i z důvodu, že se stěžovatel následně vrátil do České republiky s vědomím, že na jejím území nemá žádné povolení k pobytu ani platné vízum a jeho jednání je protiprávní. Nejedná se o skutečnost, kterou by bylo možné přičíst k tíži správnímu orgánu, který rozhodoval o zajištění, a která by činila napadené rozhodnutí nezákonným. Nelze ani přisvědčit kasační námitce, že by byl v napadeném rozsudku městského soudu implicitně vyjádřen názor, že žalované nepřisluší zkoumat účel zajištění a soulad se zásadami nařízení Dublin III. Městský soud naopak v napadeném rozsudku konstatoval, že žalovaná při vydání rozhodnutí o stěžovatelově zajištění zkoumala, zda jsou splněny podmínky pro předmětné zajištění a zda je předání stěžovatele podle nařízení Dublin III. realizovatelné, přičemž vycházela ze sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jakožto příslušného správního orgánu, který zajišťuje náležitosti týkající se realizace předání stěžovatele (viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedené výše). Nejvyšší správní soud proto námitku nesprávného právního posouzení neshledává důvodnou.

[12] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná; proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[13] O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[14] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ustanoven zástupcem; dle § 35 odst. 9 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským (městským) soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Zástupci stěžovatele přiznal Nejvyšší správní soud odměnu a náhradu hotových výdajů dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, za jeden úkon právní služby (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu) - sepsání kasační stížnosti - ve výši 3100 Kč a související režijní paušál (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) ve výši 300 Kč; celkem 3400 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, tato částka se navyšuje o tuto daň ve výši 21% (§14a advokátního tarifu), celkem bude zástupci

pokračování

stěžovatele z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 4114 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu